

Redacțiunea și Administrațiunea:
Brașov, strada teatrului Nr. 95.

Redacțiunea cu plăcere dă des-
lușiri abonatiilor săi la ori-ce in-
trebare de interes comercial sau
industrial.

POSTA ROMÂNĂ

Costă 3 fl. 60 cr. pe an
sau 90 cr. pe 3 luni.

pentru România 14 Lei pe an
3 Lei 50 bani pe 3 luni.

Anunțurile 4 cruceri răsărit
plus 30 cruceri timbru de fie care
publicare.

FOLIA PENTRU POPORUL ROMÂN; ORGAN POLITIC, SOCIAL, FINANCIAR, LITERAR etc.

Ese de două ori pe săptămână: DUMINECA și JOIA.

Anunțuri se primesc: in Brașov la administrațiune, in Budapesta: la Long Lipót, Haasenstein & Vogler (Julus), Dukas & Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát;
in Viena: Haasenstein & Vogler (Otto Maasz), Henric Schalek, Alois Oppelik, M. Dukas; in Berlin: Rudolf Mosse.

Nr. 9.

Duminică, 31 Ianuarie

1888.

Brașov, 30 Ianuarie 1888.

Spre orientarea celor interesați re-
producem după „Luminătorul“ circulara
ce a publicat Pre Sântia Sa Ión Mețian,
episcopul Aradului in diecesa sa in cauza
ecivalentului:

„Din unele casuri ce ni-au venit
inainte, in timpul mai nou, la plătierea
contribuțiunei de „ecivalent.“ pentru
sessiunile parochiilor reduse, aflând, că
mulți dintre preoții noștri au fost in-
sărcinați cu o sumă mai mare de „ecui-
valent,“ din cauza că n'au știut reclama
la timp: așa dar spre a feri pre atari
ca și pre alți preoți, de asemenea in-
sărcinări pe viitoriu, venim a vē aduce
la cunoștință tuturor, că la 1-a Ianuarie
a. c. a intrat in viață o lege nouă,
articolul 45 din 1887, prin care se fac
modificări insemnate in legea de mai
nainte despre contribuțiunea de ecui-
valent, pre cari dorind a le face mai de
apropie cunoscute, și onoratei noastre
preoțimii, spre orientare la compunerea
fasiunilor de ecivalent, i punem in
vedere următoarele puncte mai principale
din acea lege.

1. După §. 5 al acelei legi, dela
1-a Ianuarie a. c. inainte, la computa-
rea contribuțiunei de ecivalent, de la
pământurile parochiale, bisericesci și
școlare, ce cad sub ecivalent, se ia de
basă venitul curat catastral, de 20 de
ori computat; ér in comunele acelea,
in cari s'ar fi introdus taxe și pentru
regularea apelor, acolo are a se detrage
din venitul curat și taxă seu compe-
tintă pentru regularea apei încât acesta
n'ar fi deja scădut din venitul curat
catastral. Spre exemplu: dacă venitul
curat anual al cutărei sesiunii parochiale
ar fi 50 fl., acest venit venind a se
inmulți de 20 de ori, dá suma de 1000
fl., deci după această sumă se măsura
ecivalentul.

Pentru acele pământuri însă, cari
aparțin cărorv'a institute de cultură și
invățământ, la măsurarea contribuției
de ecivalent se ia de basă venitul eu-
rat catastral de 19 ori computat.

La casele din orașe, ce cad sub ecui-
valent adecă in atari orașe, in cari
contribuția se plătesce după chiria seu
arēnda caselor de 15 ori computată; ér
in sate unde contribuțiunea se plătesce
după numărul chiliilor, acolo la mēsu-
rarea ecivalentului se ia de basă con-
tribuțiunea plătită in anul trecut dim-
preună cu adaosul despre desarcinarea
pământului (földtehermentesétesei járú-
lékkal) de 60 de ori inmulțit.

2. Contribuția de ecivalent la
pământurile parochiale, bisericesci și șco-
lare, este defiptă prin lege cu 40 cr.
dela una sută fiorini a venitulului cata-
stral anual, de 20 de ori inmulțit. De
exemplu: dacă venitul anual catastral
ar fi de 50 fl. această sumă de 20 de
ori inmulțită ar dá 1000 fl. deci con-
tribuția anuală de ecivalent ar fi de 4 fl.

3. De la 1888 inainte, ecivalentul
se staveresce tot pe câte un period
de 10 ani următorii, și așa precum se
va staveri acuma la inceput, tot ase-
menea va rămâne pe durata de 10 ani
următorii; ér după trecerea celor 10 ani
erăși se va staveri de nou pe alți 10 ani.

Astfeliu fie-care preot să fie cu aten-
țiune, că nici pre pământurile și casele
parochiale, nici pe cele bisericesci și
școlare, să nu se arunce ecivalent mai
mare decum prescrie legea. ér aruncân-
du-se suma mai mare, să reclame in
contra, in sensul legii.

Spre scopul acesta, avēnd in vedere
că autoritățile concerninte, in curēnd vor
emite provocări cătră toți preoții, pentru
a compune fassiuunile dării de ecui-
valent: preoții noștri se însărcinēză a-și
procura, fără amânare, estrase din cō-
lele castrale despre pământurile paro-
chiale, bisericesci și școlare, din cari
vedēnd venitul curat al acelor pâmēn-
turi, să se orienteze la compunerea fas-
siunilor, inducēnd exact acel venit
curat in fassiuuni, apoi inaintând acele
fassiuni autorităților, de la care le-a pri-
mit, in termenul in care s'au cerut.

4. După-ce se vor inainta acele
fassiuni autorităților cari le au cerut,
avēnd pe basa acelora, a se mēsură
contribuțiunea de ecivalent: preoții au
datorie a cerceta și a se informa: câte
contribuție de ecivalent s'a computat
pe pământurile lor parochiale, bisericesci
și școlare; și dacă ar afla că s'ar fi
aruncat mai mult decum prescrie legea,
atunci se recurgă cel mult până in
19 (31) Marte 1888, la direcțiunea fi-
nancială concerninte, ér de acolo la
județul financial din Budapesta.

Dacă careva preot n'ar sci compune
fassiunile, are datorie a consulta pe
protopopol seu, seu cel puțin pe alt
coleg al seu din apropiare, care ar fi
mai vērsat in causă

5. Contribuțiunei de ecivalent fiind
supuse și averile mobile ale corporațiu-
nilor, observăm: că de la acea sunt
scutite, tōte odōrele și lucrurile biseri-
cesci și școlare, ce se folosesc la servi-
ciu de biserică seu școlă, ci numai dacă
s'ar afla niscariva mobile in folosul

preotului seu al invățatorului, ar cădea
sub ecivalent de 20 cr. după valōrea
de 100 fl.“

REVISTA POLITICĂ.

Am putea incepe ore revista noastră de
astăzi cu altceva de cât cu un raport despre
impresiunea ce a făcut asupra lumei discursul
prințului Bismarck, — de care amintim pe
scurt in ultimul nostru număr și din care
comunicăm mai la vale vr'o două pasagie mai
caracteristice. — „Nowoje Wremja“ nu-
mesce đisa cuvēntare o operă de artă, in
care unele pasagie ar fi astfel, încât fie-care
patriot rusesc cu plăcere ar putea fi gata a
le repeta. — „Journal des Debats,“ din Paris
recunōsce ca și noi, caracterul eminent
pacnic al acestei cuvēntări, dar se intrēbă,
că ore prințul Bismarck a promovāt in ade-
vēr șansele păcii, proclamând hegemonia mi-
litară a Germaniei cu nisce expresiuni, care
trebuie să jignēscă amorul propriu al celor-
lalte puteri. — „Figaro“ jurnal francez tot din
Paris đice că tenorul discursului este pacnic,
dar nu liniștitor, și adaugă că n'a lămurit si-
tuațiunea. — „Intransigeant,“ alt jurnal din
Paris susține, că prințul Bismarck s'ar fi servit
in contra Franciei de un ton provocător, ér
in contra Rusiei de un ton măgulitor, dovadă
că publicarea tratatului de alianță este adre-
sată in contra Franciei. — „Lanterne,“ e de
părere, că din cuvēntarea lui Bismarck se
pōte cunōsce, cum politica germană ar fi destul
de egoistă, pentru a jertfi interesele Austriei
in Orient, și đice că discursul ar fi adresat
impotriva Franciei. „Petit Journal,“ își rīde
de Bismarck, care inarmat, cu coiful in cap
cu cisme pintenate in picioare voiesce a juca
pe apostolul păcii. „Siēcle“ îndēmăna la imi-
tarea lui Bismarck. Și Franciā să se inar-
meze, jurându-se tot o dată că voiesce pacea.
— „Radical“ se miră că acum cei puternici
incheiā alianțe. — Presa germană firesce nu
pōte din destul lăuda isprava oratorică a
prințului cancelar. „Vossische Zeitung,“ pare
a fi nimerit adevērul mai bine de cât tōte
cele lalte jurnale, đicēnd, că vorbele cance-
larului, prin care ne spune de o ameliorare
a situațiunei, par a exprima mai mult o do-
rință de cât o credință a prințului Bismarck.
— Foile englezesci sunt de părere că des-
menționata cuvēntare va trebui să exerciteze
o influință domolitōre asupra Europei; și
asupra presei italiene a produs o impresiune
bună. —

In dieta Vienei deputații Dr. Knotz și
soții au făcut propunerea, că tratatul de
alianță intre Austro-Ungaria și Germania să
fiă discutat in parlamentele respective cu
scopul, că đisul tratat să dobīndēscă aprobā-
rea legislativelor din țerile aliate și să fiă
inarticulat ca o lege fundamentală.

Printre aceste sciri care ne comunică tot numai spuse de pace ne vin altele, care relatază de și nu despre fapte resboinice, dar despre mișcări militare și adică din Cracovia se telegrafiază la 7 Februarie, că Rusia din nou ar concentra însemnate mase de cavalerie pe linia Dniestrului și al Prutului. Tot o dată nu încetază nici scirile despre resculara Bulgariei. La Adrianopol, poliția turcă, care a descoperit planul de organizație a două cete de resvrători, caută armele ce se presupun că ar fi îngropate în pământ și care au fost destinate pentru inarmarea celor două cete. Cercetările de până acum au dovedit, că domnul Bakic fostul reprezentant muntenegrean pe lângă Înalta Pörtă a fost inițiat în toate amănuntele răscăleii. Tot o dată sunt semne, că o mulțime de agenți rușesci și muntenegreni lucră în mai multe părți întru pregătirea unor încercări mai mari pentru primăveră.

Alegerile pentru camera de deputați în România s'au terminat și au avut de rezultat, aleși: 116 guvernamentali, 43 opoziționali, 5 neangajați și rămân 19 balotagie. Guvernul este dar în majoritate preponderantă.

Castelar, bărbatul de stat spaniol, a ținut în ședința camerei din 7 Februarie o cuvântare asupra situației politice, care se resumă în următoarele: Oratorul trăgând o paralelă între regimul industrial din America și cel militar din Europa, dovedește că America a reputat victoria peste Europa, fiindcă această perpetuă stare de război, care desonoră și sărăcește. Castelar atribuie răul domnitor în Europa politicii războinice și cuceritoare. Este această politică este opera Germaniei, care a inaugurat-o de la 1870, spre nefericirea tuturor, punându-o în locul politicii liberale, care de la 1830 domnise în urma înțelegerii între Franța și Anglia. Cât despre Spania oratorul i recomandă să rămână neutră și să nu ia parte la conflictul european. Rămânând guvernul neutral, poporul să ceară mereu desarmarea și să promoveze retrocesiunea Alsasiei-Lorenei către Franța, căci cu nedrept se reține acesteia. Mai apără înțelegerea cu Franța despre cestiunea africană și critică modul de procedură al Italiei, care s'a alăturat de liga puterilor nordice. Din contră o laudă pentru libertatea ce a lăsat papei.

Despre bôla prințului de coronă al Germaniei, scirile redevin alărmătoare, ceea ce neliniștește nu numai pe Germani, ci pe toți omenii iubitori de pace, căci acest prinț trece nu numai de harnic, ci tot o dată și de foarte pacific.

SCRIRI DIVERSE.

(Situațiunea militară.) Pacea ar fi asigurată după vorbele suveranilor și ale marilor diplomați. Cu toate acestea, credem a nu face un lucru de prisos, arătând starea militară, după cum este descrisă de către un expert. Spre fruntariile Galității, Rusia a avansat deja atâtea trupe, încât nu mai poate trimite într'acolo nici o singură brigadă măcar, așa de pline sunt cantonamentele, baracele și lagărele p'acolo. Dar la fruntariile Basarabiei mai este loc, și nici că au încetat dirigerii trupelor rușesci înspre acele părți. Se crede că până la sfârșitul acestei luni se vor afla și acolo din destule trupe. Signa-

tura situațiunii militare se caracterizează prin afirmațiunea, că Austro-Ungaria d'abia în ziua a opta de mobilizare va putea ajunge la acel grad de perfecțiune, la care au ajuns deja trupele rușesci. Această afirmațiune se referă exclusivamente la avantajele pozițiilor strategice ocupate de Ruși. Disa devansare de opt zile formază acum mereu subiectul de conversație al cercurilor militare rușesci. — Ca cea mai nouă combinațiune trebuie să referăm vestea ce se telegrafiază de la Berlin din 10 Februarie și adică, se vorbește că contele Waldersee a luat parte la consiliul statului major austro-ungar și că cu această ocaziune a expus dinaintea celor adunați planul de campanie al mareșalului strateg german Moltke. Amândouă puterile s'au înțeles de a trimite în cas de război ofițeri superiori austriaci în cartierul general german și vice versa.

(Cuvântarea prințului Bismarck.) Am fi dorit pre mult să reproducem acest discurs, de care adă se ocupă totă lumea, dară ar umplea vr'o două, trei numeri întregi ai foiei noastre, căci a ținut 1 3/4 ore. Se spune că bătrânul cancelar, de și pörta epitetul de fer, în mai multe rânduri a avut să se lupte în contra unor slăbiciuni trupesci. A bătut ca vr'o dece pahare de apă amestecată cu puțin cognac, pe care i le-au adus parte ministrul Bötticher, parte ministrul Lucius și în fine parte fiu său contele Herbert. După ce vorbise o oră, seșu jos și continuă cu vocea mai slabă, după vr'o douăzeci de minute se sculă din nou. Cea mai mare parte a discursului său a fost ascultat în cumpletă tăcere, dar, de câte-ori amintea de interesele și aspirațiunile națiunii, resuna sala de aplauze și aclamațiuni. Agitațiunea se transplântă la publicul numeros de pe tribune, ba chiar până la mulțimea poporului, care se indesa pe strade, unde, când eși prințul, fu primit cu cele mai frenetice ovațiuni din partea mulțimei.

Dacă nu putem să reproducem totă cuvântarea, de care în ultima noastră revistă am spus, că este de a se înțelege în sens pacific, după cum a și fost tălănită de toate jurnalele, ne vom face plăcere a extrage unele părți, care au fost mai tare aplaudate.

„Dumnezeu“ dăse Bismarck între altele, „a pus alături cu noi nise națiunii războinice; știucile din lacul european de crap nu ne lasă ca să ne moleșim. (Iaritate.) Ele ne silesc la o unitate, care în realitate este contrară naturei noastre, ne silesc să formăm un corp solid până la nesfășiere (Brașov). Mai înainte aveam o garanție pentru sfiala noastră (ilaritate), nu îndrăznicam a ne da părerea până ce nu-și exprimau alții pe a lor.“ Trecând la activitatea sa cu ocaziunea congresului din Berlin, dăse prințul Bismarck: „Rolul meu la acel congres l'am înțeles așa, ca și când aș fi fost al patrulea imputernicit rușesc, ba pot dăce al treilea (ilaritate) căci pe Gorceiacof nu l'am putut recunoște de atare. În decursul congresului nu s'a dat expresiune nici măcar unei singure dorințe rușesci, pe care nu aș fi scos-o la căpătiiu. Am apărut spre mediul nopții la patul bolnavului Disraeli, în momentul în care congresul era aproape să se spargă, pentru a-l conserva, așa încât m'am gândit: posed deja de mult cea mai mare decorațiune rușescă în brilanțuri, căci altmintrelea ar trebui să mi se dea acum. (Iaritate îndelungată). Vorbind despre

un război cu Rusia dăse: „Îmi aduc a minte de 1870 și de strigările ținătoare ale poporului în parcusul drumului de la Colonia la Berlin. Așa ar trebui să fiă éráș, decât am voi să purtăm război (Bravo!) La un război agresiv nu — însă ar fi așa decât am fi atacați, atunci ar izbucni din nou furórea teutonică. N'am pierdut încă această superioritate față de celelalte națiuni. Soldatul sdravén și brav nu se teme de război, ba este doritor de el. Frica de streinătate nu influențează asupra atitudinii noastre (Aplauze?) Cine ar crede una ca asta, s'ar înșela. Credem în izbândă cauzei celei drepte, tot așa de tare ca și un ofițer într'o garnisonă mică, care bea vin de șampaniă întru realizarea acestei credințe. (Iaritate.) Cineva trebuie să începă, unul trebuie să pună mâna mai întâiu. Dar nu noi vom face asta. Decât s'au ivit amenințări și ocări, noi tot de-a-una ne-am silit a le îmblândi.“

(Cestiunea bulgară) ni se presintă cu totul în altă lumină, de când a vorbit prințul Bismarck. Până ce nu se pronunțase marele cancelar, credeam că Germania sprijinesce aspirațiunile monarhiei noastre cu privire la statele balcanice și în special cu privire la Bulgaria. Dar acum am recunoscut, că decât va merge după voia prințului Bismarck, Austro-Ungaria va trebui să cédă Rusiei întâietatea influinței asupra acelor state. Cancelarul german a rostit în această privință următoarele cuvinte: „Decât Rusia va încerca a restabili starea de lucruri de mai înainte, atunci după părerea mea, Germania, decât voiesce să facă politică dréptă, va trebui să se țină pur și simplu de stipulațiunile tratatului de la Berlin și de tălcuirea ce-i am dat atunci tot, fără nici o excepțiune. Dispozițiunea Bulgarilor nu mă va face nici o dată să-mi schimb opiniunea în această privință. Decât totă bruscheța opiniunii publice din Rusia, a presei ruse, nu ne va reține — dorindu-o Rusia — de a nu sprijini pașii diplomației, ce s'ar întreprinde din partea sa pentru a-și redobândi influința asupra Bulgariei.“

(Strămutarea) episcopului gr. cat. român de la Gherla la Deșiu s'a mai apropiat cu un pas de realizare, căci în ședința din 28 Ianuarie a reprezentanței orașenesci din Deșiu s'a decis cu 23 voturi contra 12, să se cedeze un teritoriu de lângă Someș în mărime de 12 jugere, pentru viitoră reședință a dăsei episcopii.

(Deputat român.) În locul generalului Traian Doda, alegătorii în număr de peste 4000, la 8 Februarie a. c. au ales în Caransebeș unanim pe protopresbiterul din Rușava, Michail Popoviciu.

(Reuniunea femeilor române) din Zărnești și jur invită cu totă onórea la Balul ce se va arangia Duminecă în 7 (19) Februarie a. c. în sala edificiului școlar din loc. Inceputul la 7 ore séra precis. Bilet de intrare 1 fl. Pentru Comitet:

Maria N. Garioiu născ. Meșian.
președintă.

NB. Ofertele maritimé se primesc cu mulțămă și se vor acuța prin jurnale.

(Comisiunea administrătoare) a fondului școlarilor morboși, invită la Balul ce se va ținé în 18 Faur st. n. 1888 în sala reuniunii de lectură în Năseud în favórea fondului școlarilor morboși. Prețul intrării

de o persoană singuratică 1 fl., de o persoană în familie 80 cr. v. a. Inceputul la 8 ore seara.

(Avis meseriașilor români) Măine Duminecă în 12 Februarie se va ține adunarea generală a „Asociațiunii pentru sprijinirea meseriașilor români,” în sala de desemn al Gimnasiului românesc din Brașov. La această asociațiune cuvântul cel mare l'a purtat și l'purtă și acum nise persoane cu mare zel național, dar cu pră puțină cunoștință a trebuințelor meseriașului, etă pentru ee nu se pră interesază concetățenii noștri de lucrările acestei asociațiuni. Dăcă nu s'ar fi găsit marinimosii fondatori Michail și Elisa Stroesco, ar fi apus, ba chiar și acum este în pericolul desființării, căci statutele dispune asta, pentru cazul când numărul membrilor ar deveni mai puțin ca douăzeci și șeu nu suntem departe de asta. Meseriași români! deșteptați-vă în fine și recunoșceți, că nimeni nu pôte purta grije de interesele năstre mai bine de cât voi înși-vă. Nu mai stați și nu mai priviți cu atăta rēcělă la cele ce se fac spre binele nostru, ci să punem cu toții umerii, ca să scótem carul, ce stă să se înțepenească în glodul nepăsării. Să ne vedem cât de mulți la adunarea de mâine.

(Dreptul de cărcimărit.) După cum scim, la noi dreptul de a ține cărcimă formeză un prerogativ domonial și de mult este vorba, că și acest drept să se trecă în domeniul public. În dieta de la Budapesta ministrul președinte Tisza mai țilele trecute a declarat că la tómnă se va pune pe masa camerei deputaților respectivul proiect de lege pentru rescumpărarea numitului drept.

(Parlamentul Mării Britaniei) s'a deschis la 9 Februarie. Discursul tronului se ocupă numai de afacerile proprie ale Angliei, ér de cestiunea bulgară precum și de situațiunea continentului european peste tot nu menționează nimic.

(Foc scump.) Victoria, regina Mării Britaniei și tot o dată împărătesa Indilor, va fi fost cam distrasă în țilele astea și în distrațiunea sa și-a făcut o pagubă, care este destul de simțibilă chiar și pentru o regină. Etă ce s'a întâmplat. Regina caută nise mărgăritare frumoșe, mari, fiind-că voiesce să dăruiască un șir de pus la gât uneia dintre fiecele sale: Spre acest scop augusta damă cercetază une-oră magazinele giuvaer-giilor din City, cartierul cel mai elegant al orașului Londra, și caută la mărgăritare. Mai țilele trecute întorcându-se de la o atare excursiune aduse cu sine trei mărgăritare minunate, pentru care dase 500 de lire sterlinge, adică 5000 de fiorini în aur. Intrând în odaia sa, regina puse pe masa de scris, mărgăritarele, care erau învelite în o hârtie. Mai târziu, augusta damă se puse la aceeași masă, de expediă vr'o două acte. După ce-și terminase lucrul, avu fantasia de a-și șterge condeiul cu un ghem de hârtie, pe care-l luase la întemplantare de pe masă și pe care apoi îl aruncă în focul falfăind al sobei. D'abia cătră séra i veni a minte reginei, că în acea hârtie au fost învelite cele trei mărgăritare de 500 lire sterlinge. Indată dete ordin a se scormoni prin cenușa din sobă, sperând că se vor găsi perlele intacte. Dar de unde? Nicî urmă de mărgăritare. Regina trimise la giuvaer-giu, ca să-l întrebe, dăcă în adevăr focul din sobă a putut mistui perlele, ér acesta răspunse că asta se pôte în adevăr. Regina Victoria se ciudî fôrte tare

de neingrijirea sa dăcând, că nicî chiar regina Angliei nu ar fi destul de bogată pentru a face foc cu perle.

(500,000 franci) câștigați la loterie și totuși nemulțămîți. Așa se dice că s'ar simți nefericitul fericit cu numele Pericouche, care la loteria de Nizza ar fi nimerit premiul principal câștigând astfel suma mai sus arătată. Cu tóte că fusese om sérac, nu se bucură de câștig, cum dice un jurnalist, care a vorbit cu densus raportând următoarele: „Serie jurnalului D-tale”, i-a dis Pericouche „că emigrez în America, ca să am pace, să scap de nenumeratele petiții și cereri, care vin ca și un potop peste mine. Unul imi cere 10,000 de franci, căci dăcă nu, se sinucide. O mulțime de petiționari stăruesc să le dau ajutoare, alții cer în căsătorie pe fiu meu și pe fiicele mele pentru fii și fiicele lor, pe când cel mai mare dintre copiii mei nu este de cât de deuce ani. Am primit până adî 550 atari epistole și pe fie-care ții imi sosesc pachete noi. Dăcă aș voi să răspund la tóte aceste epistole nu mi s'ar ajunge câștigul de 500,000 franci!” — Bietul om!

(Primar model.) Este sciut că în Franca ca și în România constatările stărei civile: nascere, cununie, mórte, nu se mai fac ca pe la noi de cătră autoritățile bisericesci, ci de un anumit oficiu al stărei civile, al cărui cap este primarul. Prin foile franceze găsim adese-orî plângeri de nepăsarea, — ca să nu întrebuițăm un cuvânt mai grav, cu care în multe comune se pórta registrele stărei civile. Dăcă în Franca este așa, după cum vom vedea numai de cât, cum va fi ore în România. Inșă mai scim și noi, domni primari din regatul român pôte să fiă ómenii mai regulați și mai conșciențioși de cât colegii lor din marea și inaintata republică franceză. — Dar să trecem la cazul nostru, destul de hasliu pentru noi care n'avem să-i purtăm urmările. În comuna V. din arondismentul d'Ioire intréga administrațiune se pórta în un mod așa de curios, încât mai țilele trecute judecătorul de pace al ocolului a fost silit a se convinge, dăcă în acea comună se port peste tot registrele stărei civile. Actele constatătoare în numita comună decurg în următorul mod: Se nasce un copil, tatăl se grăbesce a face cuviincioșele arătări la primărie. Domnul primar felicitază pe tatăl fericit, intréba de nume și-l însemneză — unde? În vr'un colț al memoriei sale. Tot cam așa se petrece lucrul când se anunță o căsătorie: „Domnișóra Francisca, Celestina, Angelica Oeildeboeuf voiescî să iai de soț pe Domnul Jean, Josef Taureau?” — „Da”. — Bine, sunteți căsătoriți . . .” Și domnul primar simțitor îmbrășoșeză pe ginere și mirésă și dreséză actul de cununie . . . în creeri și. — La casurî de mórte, formula este alta. Bunul primar își șterge ochii de lacrimi, stränge mâna omului, care i-a adus scirea. . . „Ai perdut pe socrul D-tale, domnule Cutare. Sermanul meu domn Cutare . . . Da a fost un om cum se cade. Bună séra Cutare, bună séra!” Primarul își notéză pe mort în suvenirile sale. D'apoi cum! Comuna nu este mare, casurile de stare civilă nu sunt multe, ér memoria primarului este bună, decî este timp a face însemnările o dată la sfârșitul anului, căci de — domnul primarul e cam greu de mână, scrisul nu-i face nicî o plăcere, ér cât despre notar, de ce să nu iconomisescă léfa lui. La sfârșitul anului

angagiază pe vr'un băiat, care scie carte. Acest băiat însemneză în registrele stărei civile tot ce-i spune domnul primar și tréba este în bună regulă. Dar totuși se întemplantă și casurî ca cel următor. Primarul mulțămît de isprava ce a făcut și cu conșciența liniștită, pléca de la primărie. Pe stradă, ce să veđi! soția lui Jean Claude cu un prunc în brațe. „Hei” își dice primarul scărpinându-se în cap, „de copilul lui Jean Claude am uitat ca pământul. De câte vreme pôte fi pruncu? De opt, noué luni cel mult. Da, da, acum imi aduc a minte, Jean Claude a fost în anul ăsta la primărie de mî-a arătat cazul de nascere.” Cum se întălnesc cu băiatul, care i-a făcut serviciul de secretar i dice, dăcă nu uită. „Să nu-mi nit vorba, vină de-mi trece în registre și pe fiul lui Jean Claude, nascut în 3 séu 4 Iunie cum vei vroi.” — Ș'apoi să mai dăcă cineva, că registrele stărei civile purtate ca pe la noi, de preoți, de ómenii serioși și conșciențioși, nu sunt cu mult mai autentice decăt cele purtate în modul descris.

(Ministrul de justiție) al Ungariei domnul Fabiny a fost atacat de un deputat în o ședință a clubului guvernamental în mod fôrte violent, imputându-i-se părtinirea luteranilor și a sașilor la denumirea judecătorilor. Mai cu sémă deputații din Ardeal sunt supérați pe ministrul justiției, fiindcă n'a putut mijloci pentru președintele tribunalului din Cluș acea dinstincțiune, ce densus ar fi voit să-i procure. Să dice că s'ar fi supérat fôrte și că s'ar vorbi deja de o criză ministerială în urma acestui incident.

(Glumă.) Un hoț de țigan furase unii sas o épă murgă și cu o gâlcă (umflătură) în cóstă. Sasul băgând de veste despre asta plecă în ruptul capului după țigan să-l ajungă. Fugind astfel pe drum écă că se înșfinesce cu un român și-l intréba cu grăbire: — Hei rumun, nu veđut la tine o gólcă murgă, cu o épă 'n cóstă, c'un ciocan călare și c'un țigan de bréu? —

Sz. 310—1887 végr.

Árverési hirdetmény.

Alóhirt bírósági végrehajtó az 1881-ik évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a brassói kir. törvényszék 4202—1887 sz. alatt kelt végrehajtást rendelő és a brassói kir. járásbírósnak 6975—1887. sz. a. kiküldést tartalmazó végzése folytán Szabó Gyula javára Jakab József ellen 262 frt. 13 kr. tőke, ennek 1887. év május hó 1. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 25 frt. 65 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 426 frtra becsült ingóságok u. m. házi butorok nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Mely árverésnek a 7886—1887. számú kiküldetést rendelő végzés folytán a helyszínen vagyis Brassó belváros Nagy-utca 499 sz. alatt leendő eszközésére 1888-ik Február hó 13-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881-ik évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is elfognak adatni, a netalán elsőbbségi igénylők pedig felhivatnak, miszerint jogaikat az említett t. cz. 111. és 112. §-a alapján árverezés megkezdéséig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881-ik évi LX. t. cz. 108. §-a szerint fizetendő.

Kelt Brassóban, 1888 január 27.

Borsos Zsigmond
kir. bírósági végrehajtó.

PARTEA LITERARĂ.

AMOR, AMORI...

Amor, amor in sînu-mi
De ce-ți ai făcut loc
De ce-mi răpiși odihna
Și pace și noroc?

Căci până când in lume
Eu nu te-am cunoscut,
Nici dor, nici suferință
Nici gânduri n'am avut.

De când însă copila
Cu chipul ei blondin,
Răpitu-mi-a și mintea
Și pacea mea din sîn;

Sunt tot pribeag pe gânduri
— Cum frunța e pe vînt —
Plângînd mă află năptea
Și ziua tot plângînd!

Florian Selagian.

CHIUITURÎ POPORALE,

culese de Hodărnău, învățător.

Spune badeo maică-ta
Să nu-mi mai aibă grija,
Să se ducă 'n sui s'o mănăce,
Și să nu-mi mai arunce.
Căci, ea e scurtă in pôle,
Și mintea i-e sburătore,
Să adune bosconitóre,
Să mă fermece pe mine,
Să mă las badeo de tine.
Eu atunci badeo m'oi lăsa,
Când ea mi-a număra
Frunța de p'un măr popesc,
Iarba de p'un rît domnesc,
Ba atunci, ba nici atunci,
Până ea mi-a număra
Penele de pe un păm,
Petritele de pe un drum.
Ba atunci, ba nici atunci,
Până ce mi-a număra,
Câte paie-s pe un car,
Iarba de pe un hotar,
Câte frunțe pe un nuc
Câte pene pe un cuc.
Ba atunci, ba nici atunci,
Până ea mi-a număra
Frunza de pe nouă lunc,
Banii de pe nouă junc,
Ba atunci, ba nici atunci,
Până tu mi-ți fermeca,
Pe sora ta cea mai mică,
Mai mică și mai voinică,
Ea-mi joca jocul meu,
Și umbli 'n piciorul tîu.
Eu măndro, oi fermeca,
Dacă tu mi-ți inveta.
Badeo, la voi in grădină,
La un măr la rădăcină,
Este un șerpe spanzurat
Din gură ese venin,
Din codă otravă deplin.
Tu le stringe in păhărel

Și le dă surorii din el.
Ea paharul mi-l lua,
Dintr'o dată mi-l sorbia;
Când era la miez de năptea,
Soru-sa trăgea de mărte.
Când era la cîntători,
Era împodobită cu flori.
Ei când ziua se făcea,
La grăpă că mi-o ducea.

Lasă, lasă, badeo meu,
Că țî-o părea ție rîu,
Și mie mi-o părea bine.
Dacă m'am lăsat de tine;
Căci amîndoi n'o ducem bine,
Că ne mănca vre-o rușine.

Trage măndro la urit,
Căci te-am chemat și n'ai vînt.
Trage măndro la necaz,
Ca și șerpele la éz.

Luat'o Dómne luat
Un fecior de om boget.
Pe o fetă de om sêrac.
El de cum și-o luat,
Incepú a o mustra,
Și el și măicuța-sa.
De las' nu mă mai muștra
Nici tu, nici măicuța-ta.
Că ađi e Lună și mîne-i Marti.
Și-i tîrgul la Glogoveț,
Și-s nevestele cu preț,
Fă-mé dragă de vîndut.
Căci eu frumos m'oi găta.
Tot cu haine de argint.
Din crescet până 'n pămînt.
Si cu haine de aramă,
La podurice nu dau vamă,
Cu haine arginție.

Ca mine să nu mai fie.
Ei in tîrg că s'or băgat,
Nime la ei n'o 'ntrebat.
Când era coala sub sêră,
Écă vine un moș bîtrîn
Cu vorbele de păgân.
De vîndut ție nevasta,
De vîndut Dio asta,
Spune prețul la dînsa.
45 de lei, ca s'o cumpenim cu ei,
De trei ori s'o cumpenim,
De șese ori s'o cîntărim.
Și 'ncepú a număra,
Nevasta a cuvînta:
Dare-ar Dumneđu să dea
Ca banii să nu ajungă
Și pe mine să nu mă ducă.
Când era de cătră sêră,
Vine altul tinerel
Cu barba de pîr de miel.
De vîndut ție nevasta,
Spune prețul la dînsa.
45 de lei, ca s'o cumpenim cu ei,
De trei ori s'o cumpenim,
De șese ori s'o cîntărim.
Și 'ncepú a număra,
Nevasta a cuvînta:
Dare-ar Dumneđu să dea.
Ca banii să i ajungă,
Și pe mine să mă ducă.
Și banii s'a și ajuns.
Și pe mine m'a și dus.
Și de mână o luat,
Și 'n fâgădău s'a băgat,
Și a bîut trei zile și trei nopți.
Și ei nu s'or întrebat,
Care din care sat.
El a đis: că eu sunt George,
Banul din țera Ardealului,
Și ea e Ana, banului, din țera Ardealului.
Și s'au găsît, că sunt frați.

N'a șogore nevasta.
Că-ți dau bani cu feldera.
Dacă i găta,
Hai la noi că țî-oi mai da,
Că voi nu vi-ți mai muștra.
Nici tu, nici măicuța-ta,
Că numai odată ne-am sărutat.
Ș'atuncia pe prohilat.)*

Dómne, fă-mé ce mi face,
Fă-mé Dómne lemn de tufă,
Să mă tae mândra furcă,
Să mă ducă 'n ședětóre,
Să mă țină 'n brățîșóre.

Cine-i tîner, și iubesc,
De ce focu se spovedesc.
Că eu sunt tîner și iubesc
Și nu mă mai spovedesc;
Dar' când m'ași spovedi,
7 popi mî-ar trebui,
7 popi din 7 sate,
Și tot nu le-ași spune tóte.

Bine a đis badea Ignat,
Când vei porni la insurat,
Ieși muiere cu plăcere,
Nu lăcomi la avere.
Ieși muiere, ca să-ți placă,
Și decă a fi cam sêracă,
Că de nu-ți place muierea,
Iute va trece averea.

Méi bîrbate blăstemate,
Mult te laudă că mi bate,
Dar' a trecut amar de tine,
Ca să puni mîna pe mine.

*) Un vestmînt de învățuit capul nevestei.

Despre arta de a vorbi in public.

Reflexiuni și sfaturi.
(Urmare.)

Preoții, profesorii, învățătorii judecătorii, procurorii, advocații și deputații trebuie să aibă talent oratoric, decă aspiră ca să-și creze o pozițiune mai însemnată prin lume. Ei vor trebui să-și cultiveze talentul și să învețe cu tot dinadinsul arta retorică, de óre ce posederea ei este o condițiune a profesiunei lor. Și cu tóte astea un preot póte fi fórte bun predicator, dar rîu orator când va vorbi de pe catedră și așa mai departe. Dar să trecem la oratori, cari trebuie să ne intereseze mai de aprópe, adică la ómenii, cari vorbesc la ocaziuni, căci ori căruia dintre noi i se póte întempla acésta și va fi bine, decă vom sci a ne orienta.

Avem sêrbările naționale și mai 'des încá pe cele locale, care ne dau prilej, ca să ținem discursuri publice. Cine dintre noi nu a fost condamnat óre de a asculta la asemenea orațiuni oficiale. Tot lucrul trebuie să se învețe, ér arta de a ține o orațiune cum se cade nu este una din cele mai ușóre de

învéțat. Am đis orațiune cum să cade, căci vorba lungă, care trece și se dá adese-ori de orațiune, in cele mai multe casuri nici nu merită acest nume, nu face nici o impresiune, este făcute numai ca să ne omóre de urât și să discrediteze talentul oratoric al respectivului vorbitor. Sunt mulți ómenii cari cred, că ar fi un lucru destul de ușor, de a ține o orațiune; judecă după aceea ce și-a gândit ei in chilióra lor și póte că in adevér au avut gânduri înțelepte și frumoșe. Dar este mult până să-ți veđi ideile investite in cuvinte potrivite, ér cuvintele frumos înșirate și măestrite in cât cu drag să asculte toți la ele. De la ideia până la cuvîntare este tot atât de mult ca și de la concepțiunea unei frumoșe imagine și până la fixarea séu reproducțiunea ei pe pîndă. Adese-ori trecînd din creeri prin mână și penel și-a schimbat cu totul forma ideală, cu care o concepuse fantasia nóstră.

Este frumos a vedea pe un călăreț exersat, cum silesce la ascultarea pe cel mai infocat armăsar și vedîndu-l își pare, că este ușor de a-l imita. Incerce vr'unul, care nu

s'a deprins cu scările, cu șeaua și cu frênele și va vedea cât de curînd se va pomeni intins pe pămînt.

Un particular bogat, care făcea parte din societatea alésă đise la ocaziune: nimic mai ușor de cât a ține o cuvîntare. Fú provocat, ca să țină una. Era gata a o face. I se dete de sujet, meseria pe care o exercitase timp de treideci de ani și se fixă o đî pentru orațiunea lui. Ziua fixată sosi. Lipsia încá un cart de oră până la timpul hotărît, dar particularul nostru era deja la locul decis și umbli de colo până colo frămîntat și fără răbdare. In momentul in care resună ora destinată să și porni a vorbi și spuse dar nu pré multe, căci cei care sosiră, adecă majoritatea ascultătorilor, ca de obicei, cu un cart de oră mai in urmă, aflară că discursul se terminase de mult. Particularul de bună sémă își pregătise a casă in gândul séu căte și mai căte pentru un frumos și lung discurs, dar dinaintea publicului il uitase aprópe de tot. Ușurat de sarcina ce grea, dar puțin cam rușinat stetea in mijlocul societății, ca și un om care a poffit lu-

mea la masă și n'are ce să-le dea de mâncare.

Un al doilea particular dîse: „Cine n'ar fi în stare a rosti câteva cuvinte la mormîntul unui amic.“ Veni vremea de-i muri un prieten. Preotul țînu o frumoasă cuvîntare de inmormîntare. Ajungînd la „amin“, făcu semn particularului ca să vină și să vorbească și el. Omul nostru eși încet, cu pași cumpetați din șirul condolenților, își șterse ochii cu o batistă, sosi și în fine până la marginea mormîntului și după o pauză mai mare, în care inghițișe de vr'o două ori dîse: „a murit Niculiță da, este mort“ dar mai departe nu scîi să dîcă nimic și se retrase rușinat.

Pentru a țîne un toast să cere mai puțin seriozitate, căci ascultătorii se află în o dispozițiune, care îi face mai puțin riguroși, mai îngăduitori și mai puțin pretențioși. Inșă este deosebire mare între toast și toast. Fiecare crede că scie să vorbească și că venindu-i rîndul va găsi el ce să spuî. „De ce să mă prepar, ore să nu fiu eu în stare de a vorbi și nepreparat?“ dîse o dată un domn căruia i plăcea ca să vorbească și o făcea des: „nu vorbesc în tôte dîlele cu ômenî.“ Mulți dintre oratorii occasionali proced după această metodă, dar se și cunôsc! — Ore în halat și în pantofi sîu cu cămașă murdară mergî în societate? — Ba nu, te gîtesci când ai să te prezentezi printre ômenî. Vedeți tot așa trebuie să facem și când avem ca să vorbim în public. Cu vorba cea de tôte dîlele nu se țîne discursuri. Pre cât ar fi de ridicol decă cineva ar voi să-și vedă de trebile sale cele de tôte dîlele în frac și giletcă albă tot așa de ris ar fine decă cineva ar voi să fiă emfatic a casă în vorbirea sa cea de rînd sîu să întrebunțeze expresiuni din cele mai alese și vice versa. Vorbind pentru o sémă de ascultătorii nu trebuie să te servesci de un limbajiu de rînd; expresiunile trebuie să fiă mai alese și frazele mai corect compuse. În convorbirea cea obișnuită se viră câte un cuvînt, câte o frasă pe care le-am omite sîu le-am schimba la scris. Cuvîntarea la asemenea ocaziuni trebuie să fie astfel îngrijită încât s'o poți pune în orice carte.

Am vedut ômenî renumiți, care n'au fost în stare a rosti un discurs public. Câți autori dramatici, compositori etc. fiind chemați pe scenă, nu sunt în stare a rosti vr'o două frase cum se cade. Li se pardonoză din cauza emoțiunei de caresunt sbuciumați; emoțiunea este pentru ei asilul neputinței.

Si tacuisses, filosofus mansisses, este o vechiă și dréptă dîcétore, căci mulți ômenî ar fi mai respectați de semenii lor, decă nu ar stărui, ca la ori ce ocaziune bine venită — mai nimerit ar fi să dîcem; rîu venită — să țînă o cuvîntare; dar obosind răbdarea ascultătorului prin vorba lor cea lungă și nesărată, devin gróza cunoscuților lor. —

Nici cuvîntările, cari se țîn la serenade, conducte de facile și alte asemenea ocaziuni nu se pot numi orațiuni. Ele sunt nisce scurte discursuri, ale căror conțînut ni-l prezintă serbarea inșăși, ca de exemplu la iubileuri, rîmasbun, și altele. Țînîndu-se discursul în aerul liber, trebuie să vorbim cu voce tare și respicat. Numărul cel mare de ascultătorii nu are multă răbdare, trebuie decî să fim pasionați, respicați și concisi. Pré puțin nu-i bine să vorbim, căci ori cum, publicului i trebuie timp până rîsufă, până se orienteză și până prinde la interes, dar nici să nu ne întindem pré mult cu vorba. Și în privința

acésta numai o lungă deprindere te pune în stare ca tot de-a-una și la tôte ocaziunile s'o nimeresci cum este mai bine. Exercițiu, stăruiță și preparare, numai prin astea poți dobîndi un bun rezultat ca orator.

Pentru compunerea unei disertațiuni, Cicerone ne dă o bună regulă dîcînd, că trebuie să fiă astfel, ut doceat, ut moveat, ut impelat adică astfel ca să instrueze, să misce și să indemne la fapte. Spre acest sfîșit concisiunea în vorbire este necesară în ori ce cas. Să nu începem cum dîce latinul ab ovo, ci să trecem îndată în mediam rem. Pentru un mic discurs, un toast, o mulțamită și altele de acest fel, avem să ne fixăm ordinea ideilor, până nu ne-am sculat pentru a vorbi, ér îndată ce vom fi isbiti a ne lămuri în această privință, vom găsi și cuvintele potrivite. La un toast, neconținut trebuie să avem dinaintea ochilor țînta spre care mergem, adică scopul toastului, care nu pôte fi altul de cât ridicarea paharului în sănătatea unei persóne sîu în prosperarea unui lucru. Chiar și pentru un discurs mai lung țînut dinaintea unui personagiú de rang, pentru ômenî deprinși, va fi de ajuns decă-și vor forma șirul ideilor, de care apoi inșă nici o dată nu va fi bine a se abate, căci altmîntrelea incurcala îndată ar fi gata. La tot casul ești mai sigur decă-ți scrii cuvîntarea și o inveți de rost.

Cât despre stilul cuvîntărei, am dîs că trebuie să alegem expresiunile, dar nici aici să nu exagerăm și să nu ne apucăm a vorbi în mod patetic, când obiectul nu cere acésta. Cuvîntările cu expresiuni și frase meșteșugite nici nu le poți lesne invêta de rost. Să nu credă nimeni că pentru ca o cuvîntare să fiă bună și frumoasă va trebui să fiă plină de imagini frapante, de tесеși antitese, de alegorii miraculoșe, de hiperbole îndrăznețe, de metafore, de metonimii și metalepse, nici ornată cu fabule, parabole și paramitese. Ori cum vom construi cuvîntarea, în mod analitic sîu sintetic, vom trebui să ne ferim de obscenități, să păstrăm o gradațiune frumoșă, să ne ferim inșă de pleonasmе și de tавотologii, de sinepe, de anachromisme de eliscisni, ori din catacrese afară numai decă am voi să producem ilaritate.

(Va urma.)

LĂCUSTELE

VODEVIL ÎN 3 ACTE

(Urmare.)

SCENA II.

(Gherache, Kiriakița în toaletă foarte pretențioșă dar derangiată vine speriată.)

Kir.

O vai de mine, mine sîracă
Ce va să dîcă astă refleacă,
Eși așa numai în șemisă
M'oi face deu, m'oi face recepisă.

Gherache. Ascultă, chera mu, pré ești anostă cu vorbele tale franțuzesci pe care numai le schimosesci. În loc să dîci reflex vorbesci de refleacă.

Kir. Mă rog babacă, gramatica spune că reflex este bărbătesc, eu fiind femeia dîc refleacă și pace.

Gherache. Ș'apoi în loc să spui că te faci recidivă...

Kir. Dar bine cum am dîs, n'am dîs recepisă?

Gherache. Da, așa ai dîs, inșă...

Kir. Ce inșă, nu mai incape nici un inșă, ci răspunde-mi, ce va să dîcă acest vuet asurđitor, acest fum, așest miros de pîrlélă, acésta zare roșie?

Gherache. S'au sculat țîranii să gonească lăcustele.

Kir. (țîpă). Lăcustele, vai de mine lăcuste! Bine dîci, am uitat de ele. Decă-mi aduceam a minte, nu mă scotea nici șese boi din casă. Și mai pretindarisesci să rămînem aici la țîră. Ești sigur de Giudenenî pentru deputăție. Ah când mă voi vedea deputătăresă colea pe șosea în Bucuresci. Ce dîce Sever Urlente notarul satului?

Gher. Te să dîcă? este un mișel!

Kir. Asta o scim. A casă, în Turda, a mâncat nisce bani și d'aceia a fugit aici. Sciind asta-l avem în mîni și putem face ce voim cu el și-l putem sili a ne lucra pe plac.

Gher. A dîs că nu pôte face nici o ispravă și m'a trimis la moș Rótă, jurându-mi că ar fi singurul om, care-mi pôte ajuta.

Kir. Flécuri.

Gher. Ba nu-s flécuri. De ai sci te mijlôte a întrebunțat ca să-mi inmóie pe moș Rótă, n'ai mai dîțe că sunt flécuri. Dîțe inșă, că trebuie să-i dau bani.

Kir. Ei bine, dă-i!

Gher. Dă-i, dă-i, tot să dau! Mă mir cum nu țî-e milă să vorbesci așa.

Kir.

Omul, care numai ia
Și nu scie să și dea
E un foc mistuitor
Nu-i ca câmpul roditor.

Gher.

Bani-s ochii dracului
Sabia bogatului,
Cine-i dă puterea-și dă,
Părăsit prin lume stă!

Amîndou.

Bani să fiă, banii-s bunî
Cumintește pe nebunî,
Infrunțeză pe urăt
Și-ți ia grijea de pe gât.

Kir.

Ochi inchiși, lucru pe dos,
Sabia 'n tēcă, ce folos,
Banul ori cât l'ai cloci
Pui din el n'or mai eși.

Gher.

Banii sunt pré rotunđei
Și să duc ca vai de ei.
Când cu gîndul mă socot,
Deu nu-mi vine să-i mai scot.

Amîndou,

Sac de bani cu sforî legat
E ca câmp nesămînat,
Până nu-l vei deslega
Tot ogor va rămînea.

SCENA III.

Precedenții. Un Arnăut.

Arn. (presentând o scrisóre)

Coconiță o scrisóre
A sosit pentru Matale.

Kir. (speriată, țîpă)

Ce scrisóre! e cernită
E cu negru pecetlîtă,
Vai! leșin, imî vine rîu,
Ce e pentru Dumneđeu?

Gher. (dându-i ajutor)

Stai chera nu leșina
Nu veđi că nu-i canapea
Unde ai putea pica,
Lasă dar, nu te speria.

Arn. (presentând epistola meru)

Eu am dat trei gologani. . .

Gher. (smucindu-i-o)
Cară-te mîi bîdăran. (Arn. ese.)

Kir.
De la cine-i?

Gher.
Nu pot sci.

Kir. (la o parte)
De hamor nu pôte fi.

(tare)
Hai grăbește d'o desfă
Să vedem ce n'trînsa stă.

Gher. (rupe plicul). Este de la vechilul
fratelui tîu — etă și un testament.

Kir.
A murit Iordache! vai că mor și eu,
Tîne-mă Gherache că mi-e tare rîu.

De sciam că mîre, iute mă împăcam
Și-o moșie mare pôte căpîtam.

Dar așa, de sigur le-au hărăzuit
La vr'o mînăstire sîu la vre un schit.

Gher.
Ți-oi ceti scrisîrea decî te rog ascultă!

Kir.
Nu cred că-mî va face mîngăiere multă.

Gher. (cetînd.)
Mă inchin cu nîgră jale
Coconița Dumitale

Și-ți trimî o tristă veste
Archon Lache nu mai este.

Ađî trei đile-a reposat,
Inșă chiar p'al morții pat

O poruncă mi-a lăsat.
Etă viu a o 'mplini,

Tôte apriat a-ți scri.
Reposatul cum vei sci

A umblat a herezi
Tot ce are, starea sa

Mînăstirei Agapa.
Dară Cuza Domnul nou

Fără sfinți și Dumneđu
A făcut o lege rea,

Care Grecilor le ia
Mînăstirile 'nehinate,

Ce de vîcurî li-s testate.
Ia, ce patrioții bunî

Le au lăsat din moși străbunî.
Decî coconul s'a speriat

Dumitale ți-a lăsat
Trei moși.

Kir. (tipă)
Ce! trei moși!

Taci din gură nu glumi.
Gher.

Stai s'auđi ce va mai sta
(cetesce)

Una pentru Dumniata,
Două inșă să le vinđi,

Banî ce pe ele prîndî
Să le dai la Agapa. —

Dumniata stăpînă ești,
Pe moșia Sînploescî

Dar intăiî îmi vei jura
Că pe voiă-i vei făcea.

Kir.
Jur șacum și mai tîrđiu,
Căci cînstită vreau să fiu.

Sînploescî sunt ale mele,
Pot să-mî rid dar de belele.

Nu mai sunt arendășiță
Ci gugia moșierîță.

Eră tu nestrămutat
Te vei face deputat.

Decî acuma să te porți
D'unde nu, eu cer divorți.

D'ăș sci că trebue să cheltuim o miă,
două mi de gîlbenî, trebue să te faci de-
potat, ca să ajung și eu la cînsti și rang,
mai ales acum după ce sunt bogată. Ei bine
nu vorbescî nimic, orî vrei in adevăr des-
părțanie.

Gher. Ba să mă ferescă Dumneđu,
fac tot ce vrei (la o parte). Cum să nu

fac, cînd e vorba să chivernisească din gal-
binași.

Kir.
Vin moșicîi îndîrîpt
Fug, mă duc să nu-i mai vîd.

(Va urma).

Un basm modern.

(Fine.)

Tînerul, auđînd asta, venî de grabă,
luă brațul cerșitîrei, de care mai adîneorî
nicî cu mînușa nu voise să se atingă și đise
cătră sergent: —

„Acetă femeia nu este cerșitîre, este
o cunoscută a mea.“

„Dar Domnule, cerșitul este oprî.“

„Îți repet, că femeia nu este o cerșitîre,
o cunosc. Lelițo,“ continuă el mai incet,
aplecîndu-se spre urechia tînerului fete, pe
care o ținea de o babă, „ia acetî cîncî francî
și vină cu mine pînă la strada cea mai apro-
priată, ca să scapi de urmărirea sergentului.“

„Banul de așa mare valîre pentru mine
din mîna lui lunecă in a mea,“ con-
tinuă Dîmna, „și trecînd pe dinaintea felî-
narului, de care ne ferisem adîneorî așa de
mult, te vîđuî pe D-ta.“

„Pe mine?“ exclamă Frederic.

„Da, amicul meu. — Pentru prima oră
îți vîđuî fața, dar nu am uitat-o nicî odată,
căci mi-ai scăpat viața, pôte onîrea chiar.
Atunci ai dărîuit cîncî francî Dîmnei Melvil
— soției D-tale de acum.“

„D-ta, așa de tîneră, așa de frumîsă,
așa de bogată — să pôte să fi cerut milă
odînoră?“

„Da, am primit milă, dar numai o sin-
gură dată și numai de la D-ta. A doua đî
după acetă tristă sîră, pe care astăđî o țiu
de cea mai ferîcită din viața mea, o femeia
bîtrînă, care mă compătînea, îmi procură
un loc de cusătîresă in o casă cum se cade
și peste puțin devenî amîca damei celei demne,
pentru care lucrăm. Intr'una din đile lordul
Melvil intră in odăița, in care coseam și se
aședă lîngă mine. Era ca de vr'o 60 de anî,
mare de stat, uscățîv cu o față severă și
posomorîtă.“

„Domnișîră,“ đise el cătră mine; „îți
cunosc istoria D-tale. — Voiescî să mă iai
de soț?“

„Pe D-ta de soț?“ exclamă eu.

„Da. Am multă avuție, pe care n'ăș
voi s'o las nepotului meu, sufer de reuma-
tism și n'ăș voi să fiu avisat la îngrijirea
servitorilor mei. Decă este adevîrat ceea
ce am auđit despre D-ta, ai un caracter o-
nest și bun și n'ai de cîat a decidî decă vo-
iescî să devî Dîmna Melvil și să dovedescî,
că poți să suportî prisosul tot atîat de bine
cum ai suportat sîrăcia.“

„Te iubiam Frederic, de și te vîđusem
numai o singură dată,“ urmă tînera femeia.

„Nu te puteam uita și o voce in inima mea
îmi șoptia, că calea vieții nîstre tot se va
intruni vr'o dată. Mă uitai la lordul Melvil,
la fața lui cea seriîsă, la privirea lui cea
pîtrîndîtîre și istîță, mă gîndîi, că numai
din rîsunare face acest pas straniu și că
mă alesese pe mine de instrumentul planu-
rilor sale. Lordul Melvil observă mișcarea
mea, pregetarea mea și devenî și mai stă-
ruitor cu propunerile sale. Cunoscuții mei
mă sfătuiră să mă folosesc de amărîrea lor-
dului, care poseda multe miliîne de francî,
din care peste puțin va trebui să-mî rîmăi

o parte insemnată. Dar mă gîndîi la D-ta
și cu plăcere aș fi jertfit tôte aceste comori,
ce mi se oferiau pentru amorul aceluia, pe
care-l vîđusem numai odată. Umblasem
inșă in o prî seriîsă școlă de încercări de cîat
ca visurile romantice să fi reputat victoria
peste mîntea mea. Te exilai din gîndurile
mele și devenî Dîmna Melvil. Asta a fost
o poveste de zîne, amicul meu; eu sîrmana
orfană pîrăsită, mă făcusem soția unuia din-
tre cei mai bogăți boeri ai Englîterei. In
trăsura pompîsă, impresurată de lachei gu-
lerați, așa treceam prin acea stradă, in care
stasem cu vr'o două luni mai nainte cerînd
milă și imbrobodîtă in mătăsării, acoperîtă
de giuvaere puteam să mă uit la locul unde
ședusem cerșînd. Ah, cîat de capricios este
norocul! — Pasiunile ômenilor, amicul meu
— astea sunt zînele făcîtîre de minunî in
tîmpurile nîstre.“

„Fericit lord Melvil,“ đise Frederic, „a
avut mîngăierea a te face bogată.“

„A fost in adevîr fericit,“ continuă
Dîmna de la Tour, „și adese-orî mi-a mîr-
turisit, că acetă căsătîrie, pe care mulți
dintre amicîi sîi o numiseră o nebulie, fu-
sesse cea mai cu mîntea faptă a vieții sale.
Era mai bogat de cum îmi putusem inchipui
vr'o dată, nu mai stăruia intru sporirea bo-
gățiilor sale, dar conchisesse fîrte drept, că
recunoscînta va putea să-i căștîge inima unei
femei, a cărei ferîcîre o fondase el, și nicî
o dată nu regretă că-și alesese de soție pe
o franceză.“

Îl căutai pe lord in decursul ultimei sale
maladii și murî binecuvîntîndu-mă și lăsân-
du-mî mie avuțiile sale. Depusei un jură-
mînt, că numai așa mă voi mîrita din nou,
decă voi găsi pe bîrbatul, care mă ocrotise
in cea mai tristă oră a vieții mele.

„Ingratule,“ adause Dîmna de la Tour
glumînd de jumîtate și intîndînd mîna so-
țului sîu, „de ce n'ai căutăt nicî o dată pe
femeia, care te iubea atîat de mult și care
doria așa de ferbînte a te face bogat și fe-
ricit. De ce nu te-ai arătăt nicăiurea? Nicî
la teatru, nicî la concert. Decă aș fi sciut
cel puțin numele D-tale!“

La aceste cuvînte tînera femeia luă de
la gătul sîu un colier de rubine și scîse din
o punguliță atîrnată de colier o piesă de cîncî
francî prinsă in aur.

„Etă moneta ce mi-ai dat odînoră,“ đise
ea punîndu-o in mîna lui Frederic. — „Pe
acetă piesă mi se dete pâine, care-mî sus-
țînî viața pînă a doua đî, cînd putui să
rescumpîr odorul meu, pentru a nu mă mai
despărți nicî odată de el. — Cîat de ferîcită
am fost, cînd in fine te vîđuî pe stradă.
Trăsura nu se putî opri destul de iute pentru
graba mea de bucurie! Mă folosîi de primul
pretext pentru a le chema lîngă mine. Nu-
mai o singură grijă mai aveam. — Puteai
să fîi inșurat. In acest cas n'ai fi aflat nicî
o dată acetă istorie, Dîmna de Melvil nu-
mai din depărțare și in secret, cu ajutorul
unei părți din bogățiile ei țî-ar fi oferit mij-
lîcele pentru o gustare mai rafînată a vieții,
s'ar fi intors in Englîtera și ar fi murit pôte
solitară in castelul ei din Wales.“

Frederic luă piesa de argînt, cauza no-
rocului sîu minunat, stringînd mîna soției
sale de buzele sale.

„Istoria D-tale totuși este o poveste de
zîne. Căci in acest moment am primit din

măna unei zine talismanul, care v'a înălțat în sfera fermecată a celei mai mari fericiri pământescă.“

Domnul de Ghiavahazi Măria-sa.

Novelă din popor.

(Urmare.)

Toderică fusese pré ocupat cu stinsul focului și nu putuse să se chibzuască mult despre înțelesul acestor vorbe. Acum însă când văduse pe tată-său mai de aproape, d'abia mai îndrăsnia a da frâu gândurilor sale.

Lică, peste noapte se făcuse altul. Eră încă era un om îndărătnic, sumeț. Astăzi însă par' că-l speria până și cea mai mică mișcare. Cel puțin așa i se făcea lui Toderică.

Dar în clipela următoare făcându-l respinse cu scârbă gândul ce-i venise. Era nebuniă curată de a aduce în legătură pe tată-său cu focul de la Vlădu.

Lică tresări de o dată din gândurile sale și prinse privirea fiului său ațintită cu sfidul pe fața sa.

Asta fû de ajuns pentru a-i reda stăpânirea de sine, pe care o perduse. Să vedu apriat, că Lică din o singură smucitură se făcû érăș cel vechi, cel puțin pe din afară.

„Ce te sgâiescî?“ se restî cătră fiu-său.

„N'ai nimic de lucru?“

„Ba da,“ îngână Toderică, „dar tocmai m'am gândit la focul de ațî noapte.“

Lică tresări în prima clipelă, dar apoi se arătă un aer de nespūsă poftă de răbunare în fața sa.

„Bine fi este ticălosului,“ răspuse el cu glas răgușit, „pécat că n'a ars și el cu tot némul lui.“

„Pentru Dumnezeu, nu-ți fă pécate tată.“ Românu rîse a silă. „Tacă-ți gura prostule,“ dîse el apoi aspru. „Dacă n'ai nici un pic de simț în tine pentru cinstea casei tale, am eu, și așî rîde decât cănele de Spiridon ar sta lungit dinaintea picioarelor mele și ar crepa — da așî rîde de ciuda loviturii.“

Toderică privi cu gróză la tată-său. Fața cu poftă de răbunare a Românu lui venise grijile în măsură mai mare. Scia, că tată-său e un om aspru, sumeț, strein de orîce mișcare de simț. Diua de eră îi arătase năpraznic pe tată-său din altă parte. După lovitura pe care Sofronie Vlădu dase în tată-său, Toderică cređuse în mintea sa, că această ocară numai cu sânge se va putea spăla. Tată-său însă, în loc să ia pe Spiridon de pîr, chiuiuse și-și petrecuse, în cât ne mai putend vedea Toderică asemenea lucru plecase de la horă. Acum însă după ce urgia cerului căduse pe Spiridon, încât ar fi trebuit să cređă omul, că pacostea ar fi șters în sufletul lui Lică aducerea aminte de ocara suferită, se arătă așa de tare încât n'ar fi putut nimeni crede asta, după purtarea de eră a lui Lică. Mai era apoi și tărăbăcela lui și ochii cei neodihniți.

Mintea cea dréptă a feciorului nu cuprindea aceste schimbări, dară ca și o pétră de móră se puse mîhnirea pe inima sa.

Lică căuta nesigur și chiorș la fiu-său. De-o dată dîse tare și țiuitor.

„Orî cređi dóră că am aprins casa ticălosului,“ întrebă fără a mai perde la vorbe, ațintind pe Toderică de aproape.

Acesta, auđind gândurile sale cele mai

ascunse rostite astfel, se speria; tăcû deci și plecâ ochii la pământ.

Tată-său rîse cu hohot răgușit. „Las' să-mi viă,“ dîse el apoi și ridicâ pumnul, „le voi arăta eu drumul, da, eu Lică Stănculescu.“

Vedend că fiu-său nu răspunde nimic urmă boncănind: „Omenî de nimic sunt ei cu toți împreună — când pot să te vorbescă de réu, o fac, — nu-i nimic, numai cugetul să-ți fiă curat.“

„Așa tată, să fiă numai curat,“ răspuse Toderică pripit și căută drept în ochii tată-său.

Acesta plecâ privirea cea îndărătnică și se întorse.

„Proști,“ boncănî în sine, „și tu veđi-ți de lucru.“

Apoi eși prin ușa grajdului.

Toderică se uită însă în urma lui și dete din cap. Când nu-l mai putu vedea se apucâ de lucrul său.

Lică mergea intru aceea din grajd în grajd, cercetând de tóte cum era deprins a o face în fie-care diminétă.

Să opintî din răspuțeri, ca să nu dea pe față schimbarea, care se întemplase cu el, ér infruntările și dojenele, pe care le cruțase față de Toderică, le înlocuî indoit și întreit în celelalte grajduri.

Tot odată i se părea mereu ca și când slugile și slujnicile ar fi avut să-și șoptescă ceva în taină, ca și când ar fi preschimbât priviri stranice între sine și în sfêrșit ca și când i-ar fi arătat mai puțină cinste ca de altă dată.

Lică simți cum i se suî dintru întâiú tot sângele la cap, pentru a se stringe apoi érăș la inimă, decât îl nimeria vr'o privire din întemplantare. Incepea apoi să injure și să dojenescă tot mai tare, dar ómenii nu se pré ingroziau de injurăturile lui.

Ce va fi fost în sufletul acestui om, de nu-și mai putea stăpêni pornirile sale? el, care de altă dată părea cioplit din pétra cea mai tare!?

În urechile sale țiuia mereu strigătul nopturn: „Lică Stănculescu!“

Cine-l recunoscuse?

Sunetul glasului eșise din urechia sa și nu rămase de cât sensul cuvintelor. Orî cât și-ar fi bătut capul n'ar fi fost în stare a-și închîpui o anume ființă, care ar fi putut să-l vedă în aceea grozavă clipelă, étă pentru ce se temea că acum, acum se va arăta acela care cunoscuse taina cea négră.

Sufletul său era deci în mare ferbere și sumețul Român se înfioră în taină la gândul că va fi silit a merge în temniță.

Dinaintea ochiului său sufletese se arătau jandarmii, care veniau ca să-l ducă la închisóre, se vedu invinováțit, — osîndit — așa să vedu el. Mințile i se incurcâră și nu putu să se gândescă până la sfêrșitul grózei. De cât să fi luat această rușine pe capul său, mai bine ar fi mers în pădure și și-ar fi tras un glonț în pept.

Apoi însă veniau érăș momente în care-l stăpênea din nou vechia îndărătnicie. Cine putea să-i dovedescă ceva? — Ér decât no veni tainicul strigător de ațî noapte ca să-l pírască, îi va spune, că este un mincinos.

Însă acum își aduse érăș aminte cu fiorî reci, că nu mai găsise o cutie de argint pentru chibrituri, o cutie pe care o cunoscuse și copii ca fiind a lui, căci era un obiect

rar în felul său. În zadar o căutase pretutindeni — încât putea face asta fără a se da de gol — nu îndrăsnise să întrebé nici chiar pe nevastă-sa, să-i spuă decât nu scia nimic de cutie.

Astfel i trecu lui Lică vremea de diminétă într'o frică și într'un tremurat, ér la masă abia fû în stare a mânca măcar o lingură de fertură.

Nevastă-sa se uita la el și dete din cap, apoi îl întrebă, decât este bolnav. Era o femeea tăcută, simplă și nu mai dîse nimic după ce bărbatu-său îi făcuse semn cu mâna și îi morăise să-i dea pace.

Dar cu atât mai mult se tot sfátuiau slugile și slujnicile colea în capétul mesei, și aruncau din când în când câte o privire de prepus asupra lui, pe care el le observa pré bine.

Îndată după masa de diminétă veni primarul.

Când îl vedu Lică trebui să stea în loc și să rêsufle una din adîncul plumânilor.

Ce voia primarul des de diminétă la el? Nu vinea de bună sémă de flori de măr, căci Lică nu pré se avea bine cu primarul.

De óre ce i lipsea puterea ca să se misce înainte, se opri în mijlocul curții celei mari, pândind cu ochi sgâiți apropierea primarului.

Acesta sosise în fine aproape de el și-și stergea cu mânecele picurile de sudorî de pe frunte.

„Bine te-am găsit,“ dîse el apoi.

„Bine ai venit,“ răspuse Lică.

„Uf,“ continuă primarul, „este o cale

greă până aici sus la D-ta... én veđi cum am asudat.“

Lică dete numai din cap și se trudi a se arăta cât se póte de cumpétat. În adever însă ochii săi erau ațintiți pe fața primarului, cu o expresiune consumătoare, ca și când ar fi voit să scótă la lumină cele mai secrete gânduri din inima lui:

Primarul intru aceea se uită cu drag jur împrejur prin curte. „Că de,“ dîse el, „cât e de frumos la D-ta, dar nici nu-i dá vr'unuia mâna ca să facă ca Lică, care este plin de bani ca stupul.“

„Fac cum pot,“ răspuse Lică rămânend cu totul nesimțitor la lauda, care de altă dată l'ar fi umplut de bucurie, căci vedé pré bine, că pe primar îl apăsă ceva la inimă și era neliniștit vedend că grosul nu se îndură să vorbescă.

Primarul începû să-și derégă glasul.

„Bine dîci,“ începû după câtva timp, „Costache Steuleanu s'a întors érăș din oraș —“

„Sciu,“ afirmă Lică pe scurt. „Încă de eră mî-a făcut nécaz.“

„Ha, ha,“ rîse primarul. „Asta ai să mî-o mulțamescî mie.“

„Așa — D-tale.“

„D'apoi de,“ Nu mî-a dat pace și a-vrut mereu să-i spuă despre fiia-sa Ileana.

„Nu i-o dau,“ răspuse Lică cu stăruință surprindétore, „decă am avut grije de ea atâta mari de anî, vreau să-mi iau acum folosul după munca ei. Să-mi vie numai blăstămatul — pe fata nu-o las de la mine — nu, nici decum.“

Primarul se uită uimit la el.

(Va urma.)

OTTO WETZEL,

MECANIC

BRAȘOV, STRADA POȘTEI Nr. 540,

*specialist în ramul mașinelor de cusut
se însărcinează a repara tot felul de mașini de
de cusut și execută ori ce altă lucrare din ramul
mecanic cu prețuri moderate.*

1-3

Turnătoriă de clopote și de metal

alui

ANTONIE NOVOTNY

să recomane pentru facerea de clopote noue, pentru turnarea din nou a clopotelor sparte de totă mărimea, precum și pentru construirea a mai multor clopote în acord harmonic, oferind garanția pe mai mulți ani. Montate cu chivere (coronă) de lemn, fer turnat și bătut; astfel construite, ca după ce sunt usate pe o parte se poate fi invertite în orice direcție prin ceea ce se evită creparea lor. Cu deosebire recomand

clopotele găurite și premiate

inventate de mine, care au un ton mai lung, mai puternic și mai adânc, ca cele de sistemul vechiu; un astfel de clopot în greutate de 300 punți egalăză pe unul de 400 punți.

Recomand mai departe scaune din fer bătut pentru clopote, solide și frumoase, clopote pentru orologiu și discuri pentru orolage și toate din metal precum și toate celelalte articole de alamă și metal aparținătoare de această categorie, cu prețurile cele mai moderate. Se construiesc clopote și pre lângă plătire făcute în rate.

**Clopote dela 300 punți în jos, precum și stropitoare de mână
se află tot de-a-una per magazin.**

Pentru comande binevoitoare, care se efectuează solid și cu punctualitate se recomandă

1-8

Antonie Novotny, Timișoara Fabrică.

Librăria NICOLAE I. CIURCU, Brașov.

Îmi permit a recomanda Onoratului Public următoarele cărți românești, apărute acum mai de curând:

Atheneul - Român. Conferințe publice 2 volume a fl. 2.—
Băseanu Andr. Călătoria lui Stanley prin Africa centrală 1874—1877. 65 cr.
Cugler-Poni Matilda. Poesii. fl. 2.
De la Vrancea. Novele: (Sultânica — Fanta — Cella Iancu — Moroiu — Șuer — Sorcova — Razmirița — Odinișcă. fl. 1.50
Densușianu Aron. Cercetări literare. fl. 2.50
Densușianu Aron. Istoria limbii și literaturii române. fl. 1.70.
Densușianu Nic. Revoluțiunea lui Horia în Transilvania și Ungaria 1784—1785, scrisă pe baza documentelor oficiale. fl. 4.50.
Eminescu M. Poesii. fl. 2.
Episcopul de Roman Melchisedek. Șese-deci și patru de cuvinte sau predice, ale celui dintru sfinți părintelui nostru Ioan Crisostomul. fl. 2.75.
Gane N. Novele: (Domnița Ruxandra — Fluorul lui Stefan. — Piatra lui Osman. — Comora de pe Rarău. — Priveghitorea Socolei. — Vânătoarea. — Aliuța. — Hatmanul Baltag. Șanta. — Astronomul și Doftorul.) 3 volume. fl. 3.—
Ghica I. Convoorbiri economice. 3 Volume. fl. 5.75.
Ghica I. Scrisori către V. Alexandri. 1 Volum fl. 3.
Iarnik Dr. I. și A. Băseanu. Doine și strigături din Ardeal, date la iveală. fl. 2.75.
Konaki Costachi Logofătul, Poesii, alcătuirii și tălmăcirii. fl. 3.—
Nădejde I. Istoria limbii și literaturii române. fl. 3.—
Odobescu A. I. Serieri literare și istorice. 3 Volume fl. 15.—
Panțu I. C. Logofătul Mateiu. Novelă. 40 cr.
Petra-Petrescu. Satul cu comorile. Novelă. 20 cr.
Pop I. Reteganul. Țigani, Schiță istorică lucrată pentru petrecere după mai mulți autori. 55 cr.
Pop I. Reteganul. Trandafiri și viorele. Poesii populare. 60 cr.
Prințul Alexandru al Bulgariei, Domnia, traiul și detronarea lui. fl. 1.50.
Roșca Iuliu I. Fata de la Cozia, Dramă în 4 acte. fl. 1.50.

Roșca Iuliu I. Lăpușneanu, Domnul Moldovei. Tragedie. fl. 1.50.
Slavici I. Novele din popor: (Popa Tanda. — Gura Satului. — O viață pierdută. — La crucea din Sat. — Scormon. — Budulea Taichii. — Măra cu noroc.) 1 Volum. fl. 2.—
Xenopol A. D. Etudes historiques sur le peuple roumain. fl. 2.—
Boșgovan V. Gr. Indreptar teoretic și practic pentru învățământul intuitiv. fl. 1.70.
Comșa D. Pomăritul întocmit cu deosebire privire la Grădina școlară. fl. 1.—
Dimian C. Stupăritul întocmit cu deosebire pentru popor, pentru începători și pentru toți iubitorii de acest ram al economiei. 80 cr.
Georgescu I. Economia câmpului și creșterea vitelor. Observări și îndrumări practice pentru economii. 25 cr.
Învățătorii asociați, Curs elementar de economia domestică. 40 cr.
Mocianu G. și N. Velescu. Gymnastica poporală națională, cu mai multe ilustrații fl. 1.50.
Dr. F. Rizu. Presentare de igienă și medicină poporală pentru școlile primare. 65 cr.
Tractat de stil epistolar sau modeluri de toate felurile de scrisori. 90 cr.
Trifu Gavril. Carte conducătoare la propunerea calculării în școala poporală. 80 cr.
Legea comunală, (Art. XXII. 1886.) de Pavel Rotariu. 40 cr.
Legea glotelor din 1886. 30 cr.
Biblioteca copiilor. A apărut 30 numere și conțin: Istoriore. — Fabule. — Poesii. — Legende și Basme pentru copii. Un număr 2 cr. Toate 30 de numere se trimit franco cu prețul de 60 cr.
Biblioteca poporală a »Tribunei.« a apărut 44 broșuri cu diferite prețuri.
Biblioteca de lectură pentru tinerimea română de ambe-sexe, elaborată de I. M. Riureanu 1 Vol. a 35 cr.
1. Ajunul născerii Domnului. 2. Cei doi frați. — 3. Cele două surori sau frumoasa și urta. —

4. Familia creștină. — 5. Inelul găsit, urmat de banii de aramă. — 6. Mielul și Licuriciul. — 7. Nouă istoriore pentru copii. — 8. Ouăle pas-cilor. — 9. Rosa de Tannenburg. — 10. Rosarul urmat de muscă.

EDITURA

Librăriei N. I. CIURCU.

Abecedar sau întea carte de citire pentru copii și copilele din anul I. de școală; întocmit de mai mulți prieteni ai școlii, legat în pele 25 cr. cartonat 20 cr.
Darius I. Elemente de Fizică pentru școlile populare. Cu mai multe figuri intercalate în text. Prețul legat 30 cr.
— Geografia patriei și elemente din Geografia universală pentru școlile populare române. Cu 12 figuri intercalate în text împreună cu mapa Ungariei colorată. Prețul legat 30 cr. broș. 25 cr.
— Gramatica limbii românești, (Sintaxă — Etimologia — Fonetică — Stil) pentru școlile primare. Cursul I. (Anul 3-lea) legat 20 cr.
— Istoria patriei și Elemente din istoria universală tractată după metoda biografic în două cursuri concentrate pentru școlile populare române. Cu portretele mai multor regenti și bărbați aleși. Prețul leg. 25 cr. broș. 20 cr.
Iliasievici Ipol., prof. Curs metodice de Istoria naturală pentru școlile primare 30 cr.
Istoria prea frumoșului Arghir și a prez frumoșei Elena cea măiastră și cu perul de aur 15 cr.
Mireasa Mormântului, sau logodiții fără voie. Novelă. Trad. de N. C. 15 cr.
Popea I., Religiunea creștină, cuprindând învățătură despre credința și faptele bune, pentru școlile primare. Ediț. IV. 20 cr.
Răsunetul. Culegere de cântece naționale pentru usul tinerimei de ambe-sexe. Cu portretul lui Andrei Mureșianu. E. II. leg. 32 cr., broș. 25 cr.
Trei Mueri. Anecdota poporală de Nicolae Trimbițoiu. 10 cr. 3-12

➤ Catalogul de cărți și muzică al Librăriei se trimite cu plăcere la cerere gratis și franco. ➤

Proprietatea Tipografiei ALEXI, Brașov.

Tipografia ALEXI, Brașov.

Editor și redactor responsabil: Theochar Alexi.